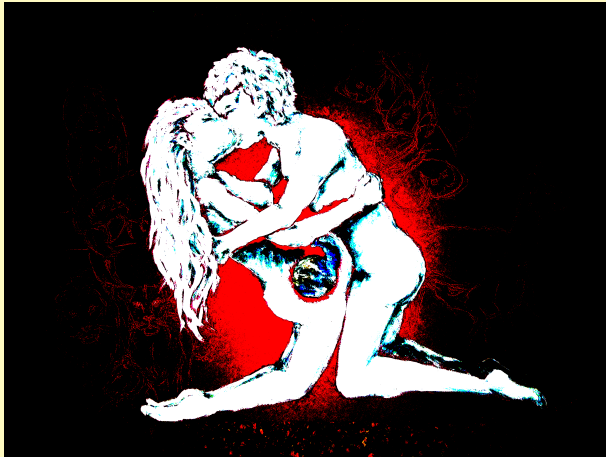

Texty s láskou

Texty s láskou
— autorské texty

Sborník vydáný při příležitosti konání divadelního festivalu
JID 20-13.

Lence.

Redakce: Jan Bušta, Alena Mikulíková

Sazba a design: Jan Bušta

Korektury: Alena Mikulíková, Jan Bušta

Na obálce je použito dílo Kateřiny Fialové.

Vydává Sdružení na podporu mezinárodního přátelství „Slunce“, o. s. v červenci 2013.

ISBN 978-80-260-4612-7

Obsah

Úvodní slovo	
<i>Jan Bušta</i>	4
Próza	5
S láskou	
<i>Petra Borkoucová</i>	5
S láskou	
<i>Kristýna Zadinová</i>	8
Svoji lásku jsem vypil	
<i>Jitka Velebová</i>	16
Nic mi na světě nechybí, jsem ráda, že vše mám	
<i>Viktorie Vidláková</i>	18
S láskou	
<i>Kristýna Dujsíková</i>	24
Ostrov ztracených	
<i>Kateřina Hlaváčková</i>	29
Zpátky časem	
<i>Tereza Hlaváčková</i>	36
Poezie	41
S láskou	
<i>Iveta Žákovská</i>	41
S láskou	
<i>Iveta Žákovská</i>	42
Omluva	
<i>Vendula Kourková</i>	43
Životní láska	
<i>Karolína Šimková, Adéla Bulantová</i>	44
Konkrétní anonymita	46

Úvodní slovo

Jan Bušta

Letošním tématem studentského divadelního festivalu JID 20-13 bylo „S láskou“. Se stejným tématem se potýkali také autoři doprovodné literární soutěže. To, jestli se jim to povedlo, posuďte sami na následujících stránkách. K posouzení měla porota celkem dvanáct příspěvků, jejichž autoři se rozhodli nepsat jen do šuplíku, ale jít se svou kůží na trh vstříc čtenářům a posluchačům.

Při vyhlášení výsledků festivalu byla oceněna i literární díla: Cenu za prozaické dílo dostala Kristýna Dujsiková, v oblasti poezie nejvíce zaujala Iveta Žákovská.

Čtěte pozorně a s láskou.

S láskou

Petra Borkovcová

12. září 1961

Drahý táto,

už jsi mi velice dlouhou dobu nedal o sobě vědět. Tvůj poslední dopis mi přišel do Berlína asi před měsícem, ale byl zmačkaný a adresa téměř nečitelná. Právě jsem jela vlakem do Prahy na hlavní nádraží a četla si nějakou knížku, když vtom mě v ní uchvátil jeden velice zajímavý citát: „Láska je jako strom, roste sama od sebe, zapouští hluboko kořeny do celé naší bytosti a zelená se často dál na zříceninách našeho srdce.“ Vzpomněla jsem si na Tebe.

Už od té doby, co jsem odešla z domova, přemýšlím nad tím, jak výrazně jsem asi poznamenala Tvoje city ke mně. Rozumím Ti, když mi zase řekneš, že jsem hloupá a že jsem se neměla vydat do Evropy sama, ale je to pro mě ohromná příležitost, jak se něčemu novému přiučit. Nevěřil bys, kolik národností a druhů jídla zde mají. Svoji cestu, jak již víš, jsem započala v Londýně, našem hlavním městě. I přes to, co jsi mi říkal o bezcitných a chamtivých lidech, kteří zde žijí, se mi Londýn jevil jako krásné a poklidné městečko. Co jsem tak nahlédla do světa módy, vše bylo jiné. Odlišné od toho našeho. Místo dlouhých zdobených košilí jsem zde objevila nový druh oblečení, kterým byly například krajkové šaty či hedvábná halenka. Ovšem, jestli si vzpomínáš, jak mi máma říkávala před večerí: Nic není takové, jak se na první pohled zdá. Jenomže v tomhle případě mluvila o jídle.

Bolí mě na ni vzpomínat. Je to sice už tři roky, co jsem Tě opustila, a skoro čtyři roky, co nám naše královna kuchyně dala poslední sbohem. Nikdy jsem nechtěla, aby se to stalo. Dělal jsem všechno proto, aby se jí udělalo lépe, aby se cítila svěží a plná života. Jenom chci, abys to věděl. Viděla jsem v jedné výloze náhrdelník z perel. Určitě by se jí líbil stejně jako mně. Nevyčítej si to, že byla nemocná. Vzpomínej na ni s úctou.

Býval jsi se mnou vždy trpělivý. Nepamatuji si den, kdy bys mi řekl nějakého ošklivého slova anebo mi odmítl pomoci. Byl jsi tu vždy pro mě, jsi tu pořád pro mě. Vzpomínáš si, jak jsem se Tě jako malá zeptala, co je to Oxford? A Ty jsi

mi tenkrát řekl, že až jednou vyrostu, budu na této škole studovat, protože jsem ta nejchytřejší malá holčička ze všech. Celá ta léta jsem doufala, že se mi to splní. Bohužel některé sny zůstanou jenom sny. Říkám Ti to hlavně proto, že jsem se tam byla podívat. Je to tam jako na zámku, budova je z 11. století. Čas si s ní pohrál, ale už se připravují další opravy.

Při cestě do Bruselu jsem si zapoměla tašku v jedné kavárně a musela jsem se pro ni vrátit. U mého stolu už seděla nějaká skupinka postarších pánů. Slyšela jsem je, jak se baví o tom, že by se mohl v budoucnu postavit přes kanál La-Manche podvodní tunel. Taková hloupost. Jak na to jenom přišli? Vzala jsem svoji zapomenutou tašku a utíkala rychle k přístavu, abych stihla loď. V Nizozemsku naši loď přivítaly mlha a zakalený přístav. Všude se to hemžilo lidmi s divnými výrazy ve tváři. Většinou jsem se jich stranila, aby si mě nevšimli. Vyzařovala z nich nedůvěra a prolhanost. Vlakem jsem zamířila do Francie a na nějaký čas zakotvila v Paříži. Tatínku, jak ta je nádherná! Kouzelné město. Neespočet mých nejoblíbenějších básníků právě pochází z Paříže. Byla jsem tak šťastna. Vyhlídka z Eiffelovy věže mi přinesla nezapomenutelný zážitek na celý život. Tam jsem se s ním potkala. S tím neznámým mladým hochem, který mě požádal o svolení, aby si mě mohl nakreslit. Měl malou stoličku plnou těch nejroztodivnějších barev a plátno na stojánku. Přebýval už několik neděl na vrcholku Eiffelovy věže a na setkání maloval portréty procházejících návštěvníků. Vydělával si totiž na živobytí. Řekl mi, že mám ty nejdokonalejší rysy, jaké kdy viděl. Jeho angličtina byla poněkud neohrabaná, a tak jsem mu rozuměla jen něco o tom, že jeho jméno je Phillippe a zda-li s ním půjdu do baru. Souhlasila jsem, neboť se mi líbil.

Prožila jsem s ním kouzelné dny, které mě neustále naplňovaly pocitem lásky a bezpečí. Při jedné z našich procházek jsem narazila na stánek s kubánskými doutníky. Víím, jak moc je máš rád a jak si je pečlivě doma uschováváš. Také proto jsem Ti jeden koupila. Pošlu Ti ho co nejdříve. Pevně věřím, že se na mě už nezlobíš kvůli Tvému skleněnému stojánku na doutníky, který jsem Ti rozbila, když jsem si k nim nedávno chtěla přivonět. Slibuji, že Ti koupím nový, kde si budeš moci tento čerstvě dovezený doutník vystavit.

Premýšlel jsi někdy o tom, že svět je všude stejný, že všude

můžeš narazit na takové zbabělce a pokrytce jako v našem rodném kraji? Já popravdě ne. Překvapil mě nemile můj francouzský přítel Phillippe. Od té doby, co jsme spolu začali obcházet bary a domlouvali se především gestikulací, začal být časem nesvůj a nadobro se ode mě odloučil. Neměla jsem tušení, o co jde. Poslal mi dopis po svém bratrovi, ve kterém stálo, že odjíždí a že se bude ženit. Prožila jsem románek s někým, kdo byl zasnoubený? Byla jsem na sebe celé dny nazlobená, ale přešlo mě to.

Paříž mi ho neustále připomínala, a tak jsem se rozhodla zamířit na jih. Potřebovala jsem přijít na jiné myšlenky. Jela jsem tedy do Itálie, ale do Říma jsem se nepodívala. Četla jsem v místních novinách, které byly přeložené i do anglického jazyka, že tam právě probíhá jakási demonstrace kvůli zrovnoprávnění občanského práva. Pro jistotu jsem Řím vyměnila za Benátky. Bohužel jsem se dostala mezi protestanty, kteří se už nestihli dostat včas do Říma, aby pomáhali v demonstraci svým stoupcům, a s nimi mě odvezli vlakem do Berlína, odkud pocházeli. Byli to Němci.

Nevěděla jsem, co mám dělat, ale nebudu Ti tu popisovat svoje „strhující“ pohádky o tom, jak se mnou zacházeli. Po pár hodinách strávených v německém vězení jsem jim předložila svoje doklady. Pustili mě. Neplánovaně jsem se ocitla v hlavním městě Německa. Berlín jsem moc neznala. Nikdy jsme se o něm ve škole neučili. Části města byly odlehlé a nikde ani noha. Byla jsem tu zrovna v době, kdy se začala stavět Berlínská zeď, a proto byly ve městě obrovské nepokoje. Nechtěla jsem se toho zúčastnit. Co bych v tu chvíli dala za to být s Tebou doma.

Ihned jsem si na mapě města našla vlakové nádraží a vyrazila směr Československo. Do Prahy jsem dorazila pozdě v noci a v hotelu mi nabídli pokoj za velice slušnou a podle mě odpovídající cenu. Na čas jsem se ubytovala, abych se poohlédla po nějaké práci.

Příští měsíc Tě plánuji navštívit. Co říkáš? Doufám, že tento dopis dostaneš včas a budeš mne vyhlížet. Těším se na Tebe. Mám pro Tebe ještě jedno překvapení. Potkala jsem svého opravdového prince a chtěli bychom, aby ses s námi přestěhoval do Prahy. Bude se Ti tu líbit. Stověžatá Praha, jak mi jednou pověděl jeden moudrý člověk – táta.

S láskou, Tvoje Erin.

S láskou

Kristýna Zadinová

Noc. Tmavá noc. Přestože je tak temná, nemám ji ráda. Jistě, nijak mi nevadí, ale musí být až tak černá? Dobrá, tahle barva přesně vystihuje moji podstatu, ale to neznamená, že ji musím zbožňovat.

Lenivě jsem přecházela sem a tam po chodníku a vyhlížela. Čekala jsem trpělivě na svou příležitost. Nesnáším čekání.

Ach, konečně! Tohle vypadá slibně. Mladík s kapucí na hlavě otevíral deštník a zpoza rohu vyjelo auto. Řítilo se poměrně rychle a rozráželo poslední dešťové kapky. Připadalo mi jako celá věčnost, než se to celé seběhlo.

Chlapec došel k přechodu pro chodce, který vedl přes rozbitou silnici. V dírách se nahromadila spousta vody a nedokážu říct, jak hluboké ty kaluže byly. Stoupla jsem si vedle hochy a s úsměvem sledovala přibližující se žlutou Fabii. Nezodpovědný řidič samozřejmě nezastavil a nejen to – najel do vody a vystríkl ji na kluka. Mohlo mu být kolem osmnácti let. V uších měl sluchátka a hudbu puštěnou tak nahlas, až jsem si říkala, jestli už není hluchý.

V momentě, kdy kapky dopadly na jeho značkové oblečení, vytrhl sluchátka z uší a s otevřenou pusou a šokovaným výrazem sledoval ujíždějící auto. Právě se v něm svářel boj o to, co má dělat. Tohle je moje příležitost.

Přiskočila jsem k němu a aniž by si uvědomoval moji přítomnost, začala jsem na něj vysílat co nejvíce negativní vlny plné nenávisti.

Kluk se nadechnul a už chtěl spustit salvu těch nejsprostších slov, jaká dokázal vymyslet. Bohužel se tak nestalo.

Ucítila jsem tu povědomě známou sladkou vůni a zamračila se. Je tady. Už zase. Nenávidím ji! Nepřestávala jsem vysílat svoje vlny, naopak, musela jsem přidat na intenzitě. Můj protivník se dostavil a snažil se zmařit moje plány.

„Zmiz,“ vyštěkla jsem vztekle. „Je můj!“

„Kdepak,“ odpověděla mile, aniž by se na mě podívala. „Můj.“

„Byla jsem u něj první!“ rozčilovala jsem se dál a stoupla si na špičky, abych na tu nádheru viděla. V červených šatech s růžovými volánky tu stála moje odvěká soupeřka. Podívala

jsem se na své černé šaty vlající v poryvech větru a začala jsem je nenávidět.

„Nech toho, je v něm plno kladných vlastností. Například pochopení a soucit.“ Jakmile to dořekla, znechuceně jsem se otrásla.

„I hodní lidé umějí nenávidět,“ odsekla jsem a přidala na síle. Bohužel jsem prohrávala. Měla pravdu, tenhle hoch neuměl být zlý. Tedy uměl by, kdyby se neobjevila „slečna, co vždycky zkazí největší zábavu“.

Nechala jsem ho být a s politováním jsem sledovala jeho reakci. Mávnul nad tím vším rukou a přešel přes silnici.

„Jsi spokojená?“ zavrčela jsem a uvědomila si, že celý náš boj trval sotva tři vteřiny.

„Víš, že s tebou nechci bojovat, Nenávisti,“ oslovila mě jemně a stejně tak se i usmála. Otočila jsem se k ní zády a odešla. Ten věčný boj s Láskou mě přestává bavit. Zvolala na mě ještě pár smířlivých slov, ale já ji neposlouchala a kráčela dál, až jsem ji neslyšela vůbec. Musím si najít někoho jiného. Tentokrát to ovšem musí být někdo, kdo v sobě nemá ani špetku lásky.

Naštěstí takoví lidé stále existují. Jsou tu odjakživa. Stejně jako já a Láska. Spolu s námi tu je ještě Dobro a Zlo, ale to je jiný boj – nemusím vám snad vysvětlovat, na čí stranu se příkláním.

Zlí lidé neumí milovat, dobří lidé neumí nenávidět. A pokud ano, tak jen trochu. Tak to je, bude a vždy bylo. Bohudíky, že se všichni dají změnit. Stačí jedna špatná zkušenost, třeba s láskou, a hned mám dalšího človíčka na své straně. Potom je snadné je přinutit nenávidět a chovat se tím způsobem.

Bohužel se to děje i naopak.

S Láskou si neustále přebíráme duše a jednou vyhrávám já, jindy ona. Obzvlášť ve válečných dobách jsem měla navrch. A přestože na tato období vzpomínám s oblibou, nenávidím je. Už jsem holt taková. Nic jiného cítit neumím.

Aniž bych se musela soustředit, stále vysílám po celém světě svoje vlny, stejně jako Láska. Pokud se zaměřím na jednotlivce, jako například hoch u přechodu, vyvolám v člověku hlubokou nenávist a přiměji ho chovat se až nepřírozeně.

Procházela jsem každou ulicí města a začínala se nudit. Občas jsem narazila na nějakého psa nebo kočku, na které jsem zaměřila vlny. Ale zvířata – to není ono.

Stála jsem na mostě a sledovala řeku tekoucí pode mnou. Vyčkávala jsem na vhodnou příležitost. Naskytla se brzy.

Z myšlenek mě vytrhl křik. Lhostejně jsem se otočila a zamířila k zeleně osvětlenému baru. Lidé kolem mě vyplašeně pobíhali, aniž by si mě všimli. Jsem pro ně neviditelná. S pohrdavým výrazem jsem sledovala všechny vystrašené pohledy, oči plné děsu. Vstoupila jsem do nitra baru a hledala příčinu rozruchu. Na parketu stál vysoký bodyguard. Triko mu div neprasklo pod hromadou svalů. Holou hlavu zdobily krůpěje potu. V rukou svíral dřevěnou židli a cosi křičel. Slova jsou pro mě nepodstatná, záleží na tom, co cítíte.

Přistoupila jsem k němu blíž a zaměřila se na něj. Někdo ho rozčlilil. Chlap hodil židli o zem a křičel. Podívala jsem se směrem, kterým jeho nadávky směřovaly – dívka schovaná pod stolem.

V dálce už zní houkačka. Musím jednat rychle.

„Jdi ven,“ hlesne nešťastně muž a padne na kolena. „Už tě nikdy nechci vidět.“ Zalapala jsem po vzduchu. Ubřečená dívka vystřelila z baru, určitě nikdy rychleji neběžela.

Co se stalo, pomyslela jsem si.

„Byla jsem tu mnohem dřív než ty,“ ozvala se Láska. Di-voce jsem zavrčela a měla sto chutí také s něčím hodit. Muž s brekem zmizel. „Tolik nenávisi... Trvalo dlouho, než jsem ho uklidnila. Kdybys ho ovlivnila, důsledky mohly skončit katastrofálně.“

Hodila jsem po ní vzteklý pohled. „To je úžasné! Jindy se nesetkáme téměř půl století a najednou se vidíme dvakrát do dne. Doufám, že po dnešní noci tě neuvidím dalších padesát let. A ještě víc!“ vykřikla jsem a rozhodila rukama.

„Jak můžeš tolik nenávidět?“ zeptala se mě se zoufalým pohledem. Propadla jsem v hysterický smích. „I ty musíš mít nějaké hranice.“

„Říká ta, kvůli které většina lidí nenávidí,“ zasyčela jsem s pobaveným úšklebkem. Možná jsem se dokonce tvářila jako pomatený blázen. Sklopila zrak – má slova ji ranila. Trochu mě to potěšilo.

„Jednou pochopíš, že to jinak nejde,“ zašeptala a odešla. Nechápala jsem její poslední slova. Utíkala jsem za ní, ale vypařila se. Čas vrátit se domů.

Moje království je skromné. Bydlím tam, kde se mi zachce. Jelikož nemusím jíst, pít ani spát, nepotřebuji ani vysoký

komfort. Vkradla jsem se do bytu starého zámečnicka, který zůstal sám. Děti o něj nestály, lidé s ním nekomunikovali.

Dobrá, přiznávám se. Větší podíl na tom mám já.

Přistěhovala jsem se k němu před pár týdnů, protože vypadal solidně. Tichý, skromný, milý člověk, přímo do nebe volající, abych ho zkazila. Pobyt v mé blízkosti za pár hodin udělá své. Pan Majer začal štěkat na lidi, nenávidět celý svět i své děti. Připravila jsem ho o všechno, dokonce i chudáka jezevčíka dal do útulku.

Tenhle týden stařeček odjel rybařit se svými přáteli – jsem si stoprocentně jistá, že až se vrátí, nebude mít žádné kamarády. Celý byt tudíž zůstal pro mě a já sledovala, jak prach dopadá na nábytek, jak se sluneční paprsky nemůžou dostat přes zatažené žaluzie a jak se tu postupně utváří nedýchatelný a zatuchlý vzduch.

To vše mi vyhovovalo, nic tu nepřipomínalo radost, štěstí, lásku. S nostalgií si pročítám knihy, u jejichž zrodu jsem byla. Prohlížím si díla, která byla ovlivněna autorovým pesimismem a nenávisť. Vzpomínky se ke mně vracely a já si říkala, kolik mi už vlastně je let. Jsem tu od počátku vzniku veškerého života. Vypadám stále stejně. Černé šaty s kapucí, do tváře není vidět a vychrtlá postava roznášející nemilé okamžiky života.

Oproti mně Láska vypadá honosněji. Červenorůžové šaty také s kapucí, zpod které vychází zlatá záře a dokonalá postava nesoucí krásné chvíle žití.

Poprvé po letech jsem pocítila únavu. Sedla jsem si do křesla a stáhla se do sebe. Nemám ráda nic, dokonce ani sebe.

Uzavřela jsem se a vypnula. Doslova. Přestala jsem vysílat negativní vlny. Nebaví mě to. Láska je mocná čarodějka. Jsem na ni krátká.

Dnes jsem se sebou spokojená. Tolik radosti a lásky jsem rozdala až z toho přechází zrak. Potěšilo mě i setkání s Nenávisť, přestože jsme se opět pohádaly. Mám svou drahou sestru ráda, miluji ji zvráceným způsobem. Proč mít rád někoho, kdo vás upřímně z celého srdce nenávidí?

Abych jí už nedělala zle, odešla jsem z města. Chci jí udělat radost, ale vím, že to není možné. Cestou jsem plakala nad tím, jak krutá umí láska být. Jak krutá umím být já.

Vznikla jsem jako první, jsem z mých sourozenců nejstarší.

Roznášela jsem tolik radosti a toužila poznat pocit zamilovanosti. Záviděla jsem ostatním. Naštěstí se v lidech postupně začaly rodit jiné vlastnosti, jiné nálady a povahy. Nevěděla jsem, co to je. Chovali se hrozně, špatně a zle. Zlo se zrodilo a já na něj byla krátká. Potřebovala jsem ještě někoho. Zlo kazilo každý den více a více lidí, nikdo už nedokázal pocítit lásku. Leda když si libovali ve zlých věcech. Zhrozila jsem se nad tím, že je moje podstata zneužívána k něčemu špatnému.

Snad zázrakem se objevilo Dobro. Postavilo se čelem Zlu a započal boj. Já a Dobro jsme vítězily, náš sourozenec neměl šanci. Svět byl opět krásný a láskyplný, prostě dobrý.

Zlo nás začalo nenávidět – a tak vznikla Nenávist. Tím se síly vyrovnaly a Nenávist šla po mně. Rozdělili jsme se na dvě fronty, na čtyři strany. Určitě víte, kdo byl proti komu.

Odešla jsem do míst, kde mě je nejvíce třeba. Tam, kde je důležité, aby rodina držela při sobě a snášela veškeré problémy.

Přišla jsem do města zničeného válkou. Za tu dobu, než jsem sem dorazila, se stala zvláštní věc. Připadala jsem si zbytečná. Nikde mě nepotřebovali, všude vládla čirá láska s dobrem. Proto jsem se odebrala do nejhorších zákoutí světa. Třeba mě ještě někde hledají.

S otevřenou pusou jsem ale sledovala, jak si nepřátelé podávají ruce a usmívají se na sebe, jak vojáci skládají zbraně, jak si státy půjčují peníze, aniž by je chtěly vrátit. Tohle jsem jednou zažila a je to hodně, hodně dávno.

Měla jsem z toho ohromnou radost! Konečně jsem dosáhla s Dobrem toho, po čem jsme tolik toužily. Zdá se mi to snad?

Ne, to nemůže být sen. Tohle je realita, tak krásná a milá, přívětivá a hřejivá, pozitivní! Tam, kde jsem narazila na špetku negativity, tam jsem s radostí rozsévala svou lásku a opravovala chybičky už dokonalého systému.

Překvapení po pár dnech ustalo. Po několika týdnech už nezbyla ani špetka po nenávisti či zlobě. Po třech měsících jsem pojala podezření. Tohle je divné, uznávala jsem. Něco se stalo.

Jak je možné, že moji dva sourozenci se ještě neohlásili? Stalo se jim snad něco?

Přestala jsem počítat dny míru.

Vše mi lezlo na nervy. Tolik úsměvů, tolik optimismu. Žádná práce a nuda. Tak takhle to mělo skončit? Měla jsem

s Dobrem zvítězit a potom mít do konce světa dovolenou?

Schovala jsem se daleko od lidí, abych už to nemusela sledovat. Jsem si jistá, že Dobro mě napodobí. Ale někdo mě našel.

Zlo.

„Můžeš mi vysvětlit, co to má být?!“ vystartovalo místo pozdravu. „Nevím, kde je chyba, ale já rozhodně svoji práci vykonávám pořádně!“

„Za chvíli se z toho i lidé zblázní,“ přidalo se Dobro, které se zničehonic objevilo.

Vzdychla jsem a nešťastně se podívala na návštěvu.

„Já. . . já nevím, co se děje. Věřte mi, že jsem nic nezkažila,“ snažila jsem se obhájit a vysvětlit situaci. „Najednou všude zavládl mír.“

„Všude ne,“ oponovalo Zlo. „Mělo jsem svoje místečka a i ta jsi vyhladila.“

„Také jsem zpočátku mělo radost,“ zastalo se mě Dobro. „Ale je očividné, že to tak nemá být. Jsme v té samé situaci jako dřív.“

„Pardon,“ zvolalo pobaveně Zlo, „já cítím jenom vztek a nenávisť, ale je mi to k ničemu! Kde je vůbec naše nejmladší sestřička?“

Stočily jsme na sebe pohledy. Vše se vysvětlilo tak náhle, jak to, že mi to nedošlo dřív?

„Nenávisť vypověděla služby,“ řekla jsem. A je to moje vina. To já můžu za tenhle obrovský problém.

„To si dala dvacet, nebo co?“ vykřiklo Dobro. Zavrtěla jsem nesouhlasně hlavou.

„Myslím, že už jí její boj proti mně natolik unavil. . . V poslední době jsem kazila její práci. Stýskalo se mi po ní, a tak jsem se vyskytovala tam, kde nejvíc působila.“

Zlo protočilo panenkami a sprásklo ruce. „Víš ty vůbec, co jsi zapříčinila?“ zasyčelo a z očí mu šlehaly blesky.

Stařeček se vrátil jako vyměněný. Stála jsem v rohu jeho bytu a sledovala, jak volá svým dětem, omlouvá se jim a zve je na návštěvu. Tvrdil jim, jak se změnil a jak lituje svého chování. Bože, on mě snad chce vyštvat z bytu! No. . . ono už na tom nezáleží. Nikdo mě nemá rád, ani já, tak co.

Hned druhý den přijela jeho dcera se svými dětmi a malým štěňátkem – trochu moc na mě, a proto jsem se odstěhovala.

Bude mi chybět ten malý byteček, kam se ke mně nemohlo dostat veškeré dění.

Netušila jsem ovšem, jak moc mi bude chybět. Celý svět se změnil. A když říkám celý, myslím tím celý. Procházela jsem ho a nemohla uvěřit. Všude panoval klid. Napadlo mě, že Láska vyhrála tisíciletý boj spolu s Dobrem. Katastrofa. Obrovská katastrofa. Vždy jsem si myslela, že zemi zničí nějaký supervulkán, meteorit, globální oteplování, ale tohle?

V oblastech, kde zbyla špetka zla, se nedalo vydržet. I sem přišla láska a já se nemohla dívat na to, jak se lidé mění. A nehodlala jsem s tím nic dělat. Nez mohla jsem se absolutně na nic, ani jsem nepolitovala Zlo.

Našla jsem jedno místo, kam nedoléhalo okolní dění. Jaká úleva. Měsíce plynuly a mně to připadlo nekonečné. Už jsem si začínala přát, abych stejně tak, jako jsem vznikla, tak jsem i zmizela.

Nevím, kolik času jsem strávila sebelitováním a utíkáním. Asi dlouho, protože to by mě jinak nehledali.

„Líp ses už schovat nemohla?“ spustilo Zlo, jakmile mě objevilo spolu s Dobrem a Láskou.

„Co tady děláte? Nejste snad šťastné za tu pohodu, co panuje? No, tebe chápu,“ kývla jsem na Zlo a kysele se přitom zatvářila.

„Prosím,“ chytla mě za ruku Láska. „Vyslechni nás.“ Vypadala . . . jinak. Její krásná zář, kterou jsem dřív tak nesnášela, ochabla. Stočila jsem pohled na Dobro. I ono už nebylo tak zářivé. A Zlo? To popis nepotřebovalo, stejně jako já.

„Vrat' se zpět,“ žadonila nejstarší sestra. „Potřebujeme tě. Hlavně já.“

Lítostivě jsem se na ni podívala. „Ztratila jsem chuť vykonávat svoji práci. Nevím, proč to dělám. Nenávidím se.“

„To je přirozené,“ usmálo se Dobro. „Musíš najít důvod, proč to opět dělat. Důvod, který tě kdysi přivedl na svět.“

„Ne, nechci vám pomáhat,“ řekla jsem jasně.

„Nebud' sobecká,“ napomenulo mě tvrdě Zlo. „Ne vůči nám. Kvůli lidem.“

Au, to bolelo. Jako facka mi vytanula v paměti slova Lásky: „Jednou pochopíš, že to jinak nejde.“

Pozorně jsem si trojici prohlédla. Dobro a zlo. Noc a den. Oheň a voda. Bílá a černá. Smrt a život. Muž a žena. Stáří a mládí. Láska a nenávisť . . . Láska a Nenávisť!

Jde o rovnováhu.

Proto jsem byla stvořena. Já a Láska tvoříme jeden celek, a když padne jeden, ten druhý bez něj nemůže být. Doplnuji se se Zlem, ale nejsem zlá. Jsem taková, jakou si mě lidé vytvarují. Stejně jako všechno ostatní.

Vlastní zaslepeností jsem způsobila tragédii, na kterou jen nečinně přihlížím.

„Nenávidím vás,“ vydechla jsem s trochou radosti a vypustila opět svoje vlny do světa, který se brzy vrátí do normálu a všichni opět budeme mít co na práci.

Svoji lásku jsem vypil

Jitka Velebová

Ráno jsem se vzbudil a všechno kolem mě bylo zase stejné. Když jsem usínal, doufal jsem, že se všechno změní. Už jsem zkoušel všechno, nic nepomáhá. Proto jsem takhle dopadl. Nebýt mé ubohé závislosti, vše by bylo jinak. Snažil jsem se svůj život změnit už tolikrát, ale nikdy se mi to nepodařilo, vždy jsem se vrátil ke své lahvi.

Teď si budete říkat asi k jaké lahvi. Mně to bylo celkem jedno, vypil jsem všechno, co v sobě mělo alkohol. A bylo mi jedno, jestli to byl rum nebo víno z krabice, co pijí bezdomovci. Někdy jsem si připadal jako oni. Jen s tím rozdílem, že jsem měl velký dům, ve kterém jsem byl já sám, protože ode mě rodina odešla, když jsem začal neúnosně pít. Byly to tisíce a tisíce měsíčně za alkohol, který jsem vypil během jednoho dne. Moje žena už mě kolikrát varovala, jestli s tím nepřestanu, že odejde. Já jsem jí to nevěřil, neměla by ani kam jít. Když už chtěla odejít, tak jsem jí jednu vrazil. Někdy i mému nejstaršímu synovi, který se jmenoval Luděk. Manželka to špatně nesla, ale nic dělat nemohla. Kdyby zavolala policii věděla, že bych jí udělal ze života peklo. Mám totiž snad všude známé, kteří mě vždycky tahali z problémů. Jednou jsem přišel domů tak opitý, že žena nevycházela týden z domu, protože jsem ji tak zbil, že by ji nepoznala ani její vlastní matka. Tak se mnou doma nikdo nemluvil, ani moje malá dcerka Amálka. Bylo to moje zlatíčko.

A takhle šel můj život dál. Den o de dne horší a horší. Moje láska nebyla manželka, ani můj syn a ani moje dcera, byl to alkohol. Bez toho jsem nedokázal žít. Musel jsem ho mít pořád. Každý den ráno, odpoledne i večer. A když jsem ho neměl, tak nastal tvrdý abst'ák. Nikdo to se mnou nemohl vydržet. I já sám jsem měl ze sebe strach, ale nešlo to zastavit, zkoušel jsem cokoliv – chodit k lékaři, byl jsem také v léčebně, ale nic mi nepomohlo. A tak mi nezbývalo nic jiného než pít. Pro mě to bylo jediné řešení. A takhle to šlo dál asi tři roky. Po třech letech to už manželka nevydržela a sbalila sebe i děti a odešla, když jsem se nalíval v nějakém baru. Přišel jsem domů a zuřil jsem. Mlátil dveřmi, rozbíjel věci, co jsem měl po ruce, a trhal fotky. Pak jsem každého, u koho mohla být, obvolával, ale

každý mi řekl, že u nich není. Tak jsem i jim začal vyhrožovat, jestli mi lžou, tak budou trpět s ní a že budou litovat jako nikdy před tím. A jestli se u nich objeví, tak ať ji okamžitě pošlou ke mně, že tady má svůj domov a nikde jinde ne. Uběhl týden a pořád jsem nedostával zprávy o ženě a ani o dětech. Asi po měsíci mi zavolala tchyně a řekla, že je u ní a jestli ji a děti chci ještě někdy vidět, tak ať se začnu okamžitě léčit, a že potom se budu moct přijet podívat na své děti a v klidu si o všem promluvit. Ale na to jsem nemohl přistoupit, přece mi nebude nějaká ženská říkat, co mám dělat. Tak hned ten den jsem se sbalil a vydal za nimi. Nechtěli mi otevřít, prý že vypadám děsně, že mě takhle nebude ukazovat dětem, co si o mně pomyslí, ale mně to bylo jedno, já jsem je prostě chtěl vidět a bylo mi jedno za jakou cenu. Tak jsem tam hulákal. Nakonec mi manželka ukázala Amálku z okna a zamávali jsme si. Slíbil jsem, že se ještě vrátím a to už nebudu sám.

Jestli mě nechce poslouchat, tak já půjdu klidně před soud. A taky, že jsem šel. Tam mi ale nikdo nepomohl, ani mí příbuzní, co jsem měl. Když zjistili, co jsem všechno udělal, tak mě odkopli jako krysu. Jediné, co mi zůstalo, byl můj dům, který jsem zadlužil, a alkohol, na který jsem pomalu už neměl ani peníze. Z práce mě taky vyhodili, tak jsem neměl ani z čeho žít. Asi po půl roce na mě přišla exekuce, musel jsem se vystěhovat. Sháněl jsem si bydlení, jenže jsem nemohl nikde nic najít, ani žádný příbuzný mě k sobě nevzal. Tak se ze mě stal bezdomovec. Nevěděl jsem, kam mám jít. Všude jsem jen tak chodil a kradl, abych měl na alkohol. A tak to šlo asi dva roky. Po dvou letech přišla tuhá zima. A já jsem seděl na autobusové zastávce. Už jsem byl promrzlý na kost a jen tak jsem tam ležel. Nikdo mi nechtěl pomoci a každý kolem mě chodil obloukem. Už si nepamatuju, co se se mnou dělo, ale vím, že jsem se probudil v nemocnici. Doktoři mě varovali, jestli se prý nezačnu léčit, mohu umřít. A když se rozhodnu léčit, budou mě moci navštěvovat děti. Váhal jsem asi pět dnů a nemohl se rozhodnout, jenže můj abst'ák byl silnější. Tak jsem se vykašlal na léčení a šel znovu pod most, kde píšu tenhle příběh.

Pravděpodobně až budete tohle číst, já už tady nebudu.

Nic mi na světě nechybí, jsem ráda, že vše mám

Viktorie Vidláková

„Pane učiteli!“ „Ano Viki, co potřebuješ?“ „Já bych se chtěla zeptat: Věnujete se jinému sportu než atletice?“ „No ne, ale moje žena je bývalá krasobruslařka. Proč se ptáš?“ „Vždy jsem si přála být krasobruslařka. Zajímalo by mě, jaké to musí být umět to všechno. Já umím leda tak piruetu a bruslení dozadu a...“ „Už musím jít. Nashledanou Viki!“ „Nashledanou.“

Není nad to pít čaj a poslouchat hudbu se skvěle vyváženými basy a psát si s kamarádkou a mým nejlepším kamarádem. Oh, přišla mi zpráva: „Nechtěla bys jít zítra bruslit?“ Jé on mi píše, jestli nechci jít bruslit. To je milý. Musím mu odepsat: „Jasně a ráda. Miluji bruslení. Tak zítra v 16:00?“ Odpověď byla rychlá: „Jo, super. Ani nevíš, jak se těším. Tak zítra AHOJ.“

To je super. Zítra jdu ven s Jakubem. Sice s ním chodím ven tak 2krát do týdne, ale jdeme bruslit. Pro úplnost, Kuba je můj nejlepší kamarád. Všichni si myslí, že spolu něco máme, ale jediný, co spolu máme, je to, že jsme nejlepší kamarádi, asi rok a půl, a ví o mě všechno. Když to tak vezmu, tak o něm toho moc nevím, ale jedno vím určitě, věřím mu.

„Jsi připravená?“ „Že váháš. Na bruslení s tebou jsem připravena vždy.“ Ach jo, já sem se do něj asi zamilovala. Ne, musím tu myšlenku vyhnat z hlavy. Přece si nezničím kamarádství láskou. Musím si začít zpívat. „I have died everyday waiting for you. . .“ „Sem nevěděl, že umíš tak krásně zpívat.“ „Co? Já zpívala nahlas?“ To je trapas. Já sem totálně hluchá. „Jo, ale myslím to vážně a to bruslení do rytmu taky není k zahazení.“ „Děkuji.“ No já sem úplně blbá. Jak sem si nemohla všimnout toho, že zpívám nahlas. Teď tu písničku budu jenom poslouchat. Otočka, k zemi, nahoru, úklon, přešlapávání dozadu. Jo, to by vyšlo do rytmu. „Dobrý den. Jsem manželka tvého pana učitele na tělocvik. Moc krásně bruslíš. Zmínil se

mi o vašem rozhovoru, a když jsem tě teď viděla, tak se tě chci zeptat. Nechtěla by ses věnovat krasobruslení? Dělal bych ti trenérku.“ „Dobrý den. Já, já nemůžu tomu uvěřit. Moc ráda, ale kde budu bruslit, jak se tam budu dostávat a po finanční stránce?“ „To nech na mně. Vozit tě do Třebíče budu, krasobruslařské věci ti zařídím na vlastní útratu. Vždy jsem chtěla vychovat krasobruslařku, ale bohužel jsem nikdy neměla příležitost. Tak co, jdeš do toho?“ „Moc ráda, ale co máma?“ „Já tě klidně dovezu domů a promluvíme si s tvou mámou.“ „Tak dobře.“ To je super, třeba se mi vážně splní sen o krasobruslení, ale co řeknu Kubovi? „Hele já už musím.“ „Aha a nechceš jít zítra ven?“ „Jo, půjdu a moc ráda.“ Dala jsme Kubovi pusku a sundala brusle a šla k autu. Kuba na mě nevěřicně zíral. Chvilí jsem přemýšlela nad tím, co jsem právě udělala. „Jo a ještě jsem se nepředstavila, jmenuji se Alena, klidně mi tykej. A ty jsi Viki, že?“ „Ano, moc mě těší.“ „A to byl tvůj kluk? Ten na tom ledě, jak si se s ním líbala.“ „Ne je to můj nejlepší kamarád a ví o mně všechno a mockrát chtěl se mnou chodit, ale počkat, já mu dala jen pusku.“ „Tak to ses asi spletla, protože jste se na tom ledě asi 5 minut líbali.“ „Toho si vůbec nejsem vědoma.“ Alena nastartovala auto a zeptala se mě, kde bydlím. „No, já bydlím v malé vesničce jménem Hvězdoňovice. Budu tě navigovat.“ Po asi pětiminutové jízdě jsme dojely k našemu domu. Vstoupily jsme dovnitř a já představila Alenu mámě. Mámě se zprvu náš nápad moc nelíbil, ale pak souhlasila. Vzpomněla si na svého otce, který vždy říkal, že budu vykonávat olympijský sport.

—

A zvoní mi budík. To je hrozný vstávat v 5 hodin na trénink. Někdo mi volá. Alena. „Ahoj, jo už jsem vstala. Cože? Za půl hodiny se pro mě staviš? Tak brzo? Jo chápu, když chci být vrcholový sportovec, musím pro to něco dělat. Tak zatím pa.“ Rychle vyčistit zuby, obléci se a . . . už je tady. „Mami, já už jdu. Papa.“ „Pa, užij si to.“ „Ahoj, jsi připravená?“ bleskově se mě zeptala Alena, když jsem otevřela dveře auta. „Jo, snad jo.“

Po cestě jsem usnula. Když mě Alena vzbudila, stály jsme na parkovišti před zimním stadionem. Vstoupily jsme a já nevěřila svým očím. Proč zrovna já jsem ho, zrovna tady, zrovna s Alenou, musela potkat. „Ahoj. Tak jste tady i s Davidem,“

pozdravila Alena trenéra Davida, do kterého jsem se zamilovala, dokonce mezi námi i něco bylo, ale to je jedno. Nevěřičně jsem stála a čuměla jako debil. „Viki, to je pan David Graclík a tohle, to je vtipné, taky David, ale. . .“ „Já vím, kdo to je,“ poprvé jsem se pohnula od našeho příchodu. „Jo, my se známe a dá se říci, že až moc dobře,“ odpověděl David, který vypadal, jako by mě rád viděl. „A odkudpak se znáte?“ vyhrkl trenér Davida a Alena. Já nemohla mluvit, protože jsem se ještě nevzpamatovala z šoku, a David bleskově odpověděl i za mě: „No my jsme se do sebe strašně moc zamilovali.“ „Ale jak vám mám říkat, když jste oba Davidové?“ promluvila jsem, aby si nemysleli, že jsem němá. „Mně říkej normálně Davide a jemu třeba Dádo,“ pronesl trenér David Graclík. „Ne, on nemá rád, když mu někdo říká Dádo. Jestli si pamatuji, tak jsem ti mohla říkat miláček.“ „Jo, to jo, ale co kdybys mému trenérovi říkala trenér a mně Davide.“ „Jo, teď ti to myslí, rozhodně víc než při chemický olympiádě,“ pronesla jsem a oba jsme se usmáli. Nakonec jsem se úplně vzpamatovala a musela jsem se zeptat: „A co tady děláte, když jste lyžaři?“ Alena za ně promluvila: „No mysleli jsme s trenérem, že byste mohli spolu trénovat, ale to jsme nevěděli, že se znáte.“ „Jo chápu. Vlastně ne, ale to je detail.“ „Tak jdeme na to,“ řekla Alena a šli jsme si about brusle.

„Prý ses včera kousla s Kubem?“ „Dá se to tak říct, ale jestli jsi viděl *Zatmění*, tak si představ tu scénu, jak se Bella kousne s Jakobem.“ „Jo, Kuba mi to už vykládal. Bello nezajdem někam?“ „Můžem Edvarde,“ najednou jsem si vzpomněla na čarodky 2012 a neodolala jsem. Líbali jsme se tam s Davidem asi čtvrt hodiny, než přišla Alena. „Já vím, že je neslušné odposlouchávat, ale vše jsem slyšela. Tak jde se bruslit šup a žádný líbání.“ „Konečně jsme se dostali dál, Bello.“ „Proč ti říká Bello?“ zeptala se Alena absolutně nechápavě.

„Jsi moc pěkná a myslím, že se ti bude dařit.“ „Myslet znamená hovno vědět!“ vykřikli jsme s Davidem zároveň. „Jo, jde vidět, že jste spolu strávili dost času,“ řekl trenér. Koukli jsme se na sebe a já si vzpomněla, jak za mnou běžel 4 km

na čarodky, jak mě držel v objetí a... „Viki! Jsi duchem nepřítomná.“ Bruslili jsme tam tak půl hodiny a pak museli do školy.

Ve škole jsem byla dost zmatená. Když jsem na chodbě potkala Davida, tak mě chytl kolem pasu a zase jsme se vykousli. Bohužel mě viděl Kuba a dost se na mě nasral. Pak jsem si vzpomněla, že sem s ním měla jít ven. Rozběhla jsem se za ním a David hned pochopil, co se stalo. „Kubo, to bylo nedorozumění.“ „Jo, jasně chápu!“ odpověděl Kuba a od té doby se mnou nemluví. Moje kamarádka to okamžitě zaregistrovala a začala uklidňovat Kubu a pak si s ním pořád psala a pořád mi vykládala, jak je úžasný a jak se do něj zamilovala. Nechápu její logiku, před týdnem říkala, jaký je to debil a teď, jak ho miluje. Když naposled řekla, jak je úžasný, zařvala jsem, že to vím, a ona se mnou taky nemluví.

Na konci vyučování mě David pozval na procházku a já šla. Po cestě nás potkala Alena a vzala do posilovny.

„To je pěkný záhul,“ řekla jsem na pokraji vyčerpání všech svých sil. „Jo to je,“ odpověděla Alena. Po ukončení v posilovně mě Alena odvezla domů. Po cestě se mě Alena zeptala, kolik mám času po škole. Já odpověděla, že 8 let dělám požární sport a jestli mi v tom krasobruslení bude překážet, tak končím. „Ne, dobrý, to nějak zvládneme.“ „To doufám, já ty hasiče prostě miluju.“ „Vzdala by ses i Davida kvůli hasičům?“ zeptala se zvláštním tónem Alena. „Jo, bez hasičů si nedokážu představit život.“ „Už jsi doma, tak zítra pa.“ „Papa,“ zamávala jsem Aleně a šla domů.

„Sere mě to Nelo, co mám dělat.“ „Já nevím,“ odpověděla moje nejlepší kamarádka Nela: „Nech tomu volný průběh.“ „Tak dobře. Já už musím jít spát. Dobrou Pa.“ „Dobrou,“ odpověděla Nela a já šla spát.

Tak už bruslím půl roku a vůbec nestíhám hasiče. David mě pořád strašně miluje, ale já nemůžu přestat myslet na Jakuba. Moc mi chybí. Často vzpomínám, jak mi psal, jak mi

ze srandy říkal láska, zlatí, miláčku, jak jsme dobře věděli, že si rozumíme, a to jsem pošlapala. Ne, já to přímo zadupala do země. V bruslení se mi sice daří dobře, ale k čemu to je, když se trápím.

Jinak to bruslení mi jde, protože jsem vyhrála mistrovství České republiky a za 14 dní pojedu na mistrovství Evropy v Helsinkách. Moc se těším, ale určitě neuspěji. Ale uvidíme.

„Ahoj Viki. Jak se těšíš na hasiče?“ No jo, co budu dělat. Nebyla jsem ani na jednom tréninku: „Kdy jsou první závody?“ musela jsem se zeptat. „No za 14 dní,“ odpověděla Nela a já se posadila na zadek. „Ale já, Nelo, jedu do Helsinek na mistrovství. . .“ „To nevádí. My si někoho půjčíme. My ti nebudeme kazit tvoje štěstí.“ „Ale, já chci oboje.“ „Víš co, jestli tě to Viki nebaví, tak se na hasiče vykašli,“ a takhle skončil náš rozhovor.

Už je to 13 dní. Za chvíli nasednu s Alenou, Davidem a trenérem do letadla směr Helsinky a přitom vím, že zítra jsou hasičský závody. Á, zvonek zazvonil. „Viki rychle, za hodinu nám jede vlak.“ „Jo už běžím.“ Nasedla jsem do auta a celou cestu mlčela.

Když jsme konečně dojeli na letiště, uviděla jsem Jakuba. Rozeběhla jsem se za ním s pokřikem: „Kubo, Kubíčku, kde ses tu vzal?“ Jakub mi řekl, že se přišel rozloučit a říct mi, že jsem se změnila a že se chovám jako Martina, kterou podle všeho nesnáší. Martina je ta kamarádka, co jsem ji naštvála.

Tímhle mi otevřel oči. Přistoupila jsem k Davidovi a řekla to, nad čím jsem nikdy nepřemýšlela: „Davide, jo asi sem tě milovala i teď tě miluji, ale Jakuba miluji víc.“ David řekl trenérovi, že jede domů. A taky že jeli. Zamávala jsem mu a poslala pusu.

Alena se mě zeptala, co to bylo. „Promiň, ale já nechci být někdo jiný, já chci být sama sebou.“ „Ty jsi nechtěla bruslit?“ nevěřicně se zeptala Alena. „Chtěla, ale vzpomeň si, co jsem ti říkala před půl rokem. Chci mít čas na hasiče! A to jsem nedodržela. Nebyla jsem ani na jednom tréninku.“ „Já myslela, že na to zapomeš. Takže nikam nejedeme. Tady máš

peníze na vlak nebo taxi. Sbohem Viki.“ „Ahoj Aleno. Díky za pochopení.“ Alena odjela úplně stejně jako David.

Já si vzala věci a běžela na zastávku, na které stál Kuba. Přiběhla jsem k němu a vyhrkla: „Už jsem to zase já. To tvoje pako, ty pako.“ Kuba se rozesmál a asi nemusím říkat, co bylo dál.

Když jsem přijela domů, ihned jsem si zabalila hasičský věci.

—

Ráno jsem poprosila mámu, která se ještě nevzpamatovala z toho, že jsem zahodila šanci na mistryni Evropy, aby mě dovezla do Moravských Budějovic, kde závody probíhaly. A taky že odvezla.

Když jsem tam přijela, všichni se za mnou rozběhli a ptali se, co tady dělám. Já jen řekla: „Dělám to, co mě na světě nejvíc těší.“ Nela se málem rozbrečela a řekla, že pro ni jsem byla, jsem i budu nejlepší. Moc mě to potěšilo.

Na závodech jsme vyhráli, i když jsem vůbec netrénovala. Jsem na sebe hrdá. Jsem prostě zase jen hvězda z Hvězdoňovic. Máma mi řekla po ukončení hasičského útoku, že děda přece jen byl taky hasič a hasiče miloval stejně jako já.

A tak se potvrdilo, že není nejlepší být slavný ve světě, ale u svých blízkých.

S láskou

Kristýna Dujstková

Vlakové nádraží. Je ještě brzy ráno. Ale pár bláznů už tu přece jen je a čeká na vlak. Komu se chce cestovat v takových hodinách? Dívka právě dopadla na lavičku, z ramen shodila malý batoh a položila ho na klín. Je utrmácená a otrávená. Proklíná se za to, že si samozřejmě zase nevzpomněla, že na vlakovém nádraží je výtah, a vláčela zbytečně velký kufr sama po schodech. Ale co na tom? Za dvacet minut už bude sedět ve vlaku rozjíždějícím se přímo k hlavnímu městu.

Bylo teprve pět hodin a ona už měla za sebou tolik těžkých chvil. Nejtěžší den v jejím životě byl tu. Už to nemohlo nic změnit. Vyhrnula si nohavici a podívala se na své pohmožděné lýtko, které už slibovalo pořádnou modřinu. Není nad to praštit třikrát lýtkem do schodů za sebou. V tu chvíli měla chuť nechat kufr sletět po schodišti dolů, zhroutit se nešťastně na zem a vykašlat se na celou tuhle výpravu. Takhle to bylo vždycky. Život ji doháněl k pláči. Když už ho chtěla změnit, prostě jí předvedl pořádné kousky, takže si po jednom dni připadala jako troska a naprostý zoufalec.

Tvrdohlavě potřásla hlavou, přejela si rukou bolavé místo a nohavici zase spustila zpět. Nenechá se rozhodit takovou hloupostí. Promnula si oči, celou noc nemohla spát. Byla nervózní, skoro vystrašená. Dělalá teď něco šíleného, něco, u čeho si nebyla jistá, jak to může dopadnout. Možná zbytečně riskovala. Plány na vlastní pěst nikdy nebyly její parketou. Většinou se něčemu takovému vyhýbala, jak jen mohla. Vlastně se vyhýbala i naprosto bezpečným akcím. Přes veškerý svůj strach upustit ze svého plánu nechtěla. Jednou se už rozhodla.

Šílenost, je to naprostá šílenost. Nervózně klepala nohama. Hypnotizovala vteřinovou ručičku, jako by se ta malá potvora rozhodla ke každé delší vteřině plazit celou věčnost. Nikdy nebylo dvacet minut tak dlouhých. Jestli bude mít vlak zpoždění – a že by to nebylo žádné překvapení – určitě se rozhodne utéct, vykašlat se na svůj odjezd a vrátit se ke starému zaje-tému životu.

Vlak se skřípěním brzdil. Za tu dobu na nástupiště přišlo ještě několik lidí. Krátce se rozhlédla kolem. Zastavila se pohledem na kluka se světlými vlasy po ramena. Na vodičku

vedle něj kráčel ladným krokem úctu vzbuzující bílý huňatý pes. Prohlížela si tvář kluka. Byla si naprosto jistá tím, co v jeho tváři vidí. Ten pohled by poznala vždycky. Výraz člověka, který o někoho přišel. Tak jako ona. Raději se rychle odvrátila, aby tak zahнала vzpomínky, které se samozřejmě ihned draly na povrch. Toho se musela vyvarovat. Silou vytáhla kufr po schůdkách. Dávala si pozor, aby si znovu neodřela nohy, a pak se snažila co nejrychleji vecpat do prvního volného kupé.

Stroj se pomalu rozjížděl. Vyčerpaně se uvelebila na sedadle, vytvořila si hudební kulisu pomocí MP3 přehrávače, otevřela knihu a snažila se začíst. Právě začala druhá fáze odjezdu. Její mnohaletý plán se dnes uskutečňoval. Za méně než dvě hodiny se dostane do hlavního města, poté se snad s pomocí všech nadpozemských sil dostane na letiště, vyřídí vše potřebné a bude na ni čekat už jen poslední fáze. První byla nejtěžší. Celý večer se třásla hrůzou, aby přítel nehledal nic ve skříni. Doufala, že bude mít zase jeden z těch dnů, kdy přijde z práce zničený a bude schopný jen padnout do postele a hned spát. Uprostřed noci se musela co nejtíšeji dostat z postele, vytáhnout kufr schovaný ve skříni a s batohem na zádech ho dotáhnout až ke dveřím. A ani to nebyl konec. Dveře nadělají taky dost hluku a ta mizerná kolečka na kufru jí moc nepomáhala, když se ho snažila dostat přes práh. Přítel naštěstí spal jak poleno. Tiše za sebou zavřela a zničeně se opřela o chladnou stěnu. Musela zadržet slzy. Odchod byl najednou tak strašně těžký. A to si na začátku jejich vztahu přísahala, že si k němu rozhodně nevytvoří silné city. Bude to brát jako něco, co by stejně časem skončilo. Aspoň jí pak nic nebude mrzet. Ale ono to tak jednoduché nebylo. Zhluboka se nadechla, odlepila se od zdi a se zatraceně těžkým kufrem vlezla do výtahu. Jen ať ten mizera zase nechřčí, jak to mívá ve zvyku.

„Nikdy jsi to nezažila. Nemůžeš chápat, jak to chodí. Až to zažiješ, můžeš mě odsuzovat. Takhle nemáš právo.“

Ta slova přišla znovu jako blesk z čistého nebe. Pokaždé, když si na ten den, kdy tohle slyšela, vzpomněla, chtělo se jí brečet. Bylo to horší než dostat ránu pěstí. Dívala se z okna, nebe hrálo všemi barvami. Jaké bude asi nebe tam, kde bude odted' žít? Sklonila oči zpět ke knize a s donucením se věnovala řádkům románu.

Teď už je nejspíš vzhůru. Ne. Teprve se nutí vylézt z postele. Vždycky mu to trvalo šíleně dlouho. Ne! Tohle nesmí dělat! Nesmí na něj myslet. Nemůže myslet na nikoho. Teď už neexistují. Ať už je jakkoli miluje, nemůže na ně vzpomínat. Rozhodla se tak a svá rozhodnutí nemění. Vždycky byla tvrdohlavá. Ale sama tomu říkala: stát si za svým názorem, nejít vždy přihloupě s davem. Samotné jí bylo jasné, že jen tak plácá hlouposti. Zlehčuje situaci. Zakrývá své slabosti. Ne. Ty všechny, které má tolik ráda, teď nechává tady. Je to oběť, kterou musí podstoupit.

Ještě šest let. Šest let. A tohle všechno skončí. Zahrabou mě a zbude ze mě jenom jméno na náhrobním kameni. Už jen těch zatracených šest let.

Pobaveně se těm slovům usmála. Smála se těm svým prvním plánům. Zmizet ze světa. V sedmadvaceti by ukončila život. Bezmála osm let to měla opravdu v plánu a vymýšlela nejlepší způsob, jak to provést. Skočít pod vlak? To nadělá nepořádku. Stejně tak prostřelení hlavy. Prášky? U těch zase hrozí, že vás najde někdo dřív, než zaberou. Bylo tak těžké vymyslet nejlepší způsob. Jen jedno bylo jasné. V každém případě by ji její přátelé a rodina považovali za slabocha. Zнала ten jejich názor. Jak se může někdo zabít? Dobrovolně ukončit život? Copak vždycky není nějaká druhá, lepší cesta? Po osmi letech plánování a odpočítávání dnů, měsíců, let ji to konečně napadlo.

Sebevražda. Kolik lidí by tím asi naštvála? Nikoho. Ne. Přišla na to! Pozdě, ale přece. Proč by měli mít radost z toho, že svůj život vzdala? Stačí vlastně jen vypadnout ze státu. Sebrat všechny své věci. Beze slova odejít z domu. Nikomu nic neříct. Ano. To je ten ideální způsob „smrti“. Přestěhovat se a začít úplně jinak. Zapomenout na přátele, rodiče. . . Věděla, že to bude znít hnusně a bezcitně. Ale jiné východisko neviděla.

Zvonění mobilu protrhlo tíživou samotou kupé. Vylekaně sebou trhla. Vytáhla mobil z batohu a podívala se, kdo ji v tuhle dobu shání. Zjištění bylo horší, než čekala. Nějak nepočítala s tím, že ji bude hned hledat. Netrpělivě čekala, až to vzdá a zruší volání. Rychle pak vypnula na mobilu zvuky, aby neprobřečela celou cestu vlakem. Tak ses rozhodla, holčičko! Užij si to se vším všudy!

Chybět nikomu nebudu, tak co? Celý život jsem samotář, těch pár lidí, kterým ukápně slza, až budou číst mou pozvánku na pohřeb, to nemá ani cenu počítat.

Nejhorší pro ni bylo to, že když už své hledání opravdových přátel vzdala, zrovna se ti nejúžasnější lidé objevili. Jako by život chtěl, aby to pro ni bylo ještě těžší. Dokud měla jen minimum lidí, na kterých jí opravdu záleželo, bylo rozhodování mnohem jednodušší. Jenže poslední roky. . . Když jí bylo šestnáct, chtěla věřit řečem starších lidí, kteří jí pořád říkali, že až bude starší, bude mít na všechno jiný názor. Některé věci se ale nemění. U ní se neměnila především jedna jediná věc. Nenávist. Nenávist vůči lidem, kteří jí nějak ublížili. Nepřipadalo jí, že by nenáviděla bezdůvodně. Jen jí vždy až moc záleželo na jejích blízkých. Problém byl, že oni to většinou neuměli ocenit.

Nežárlila jsem. To nebyla žárlivost. Žárlivost byla na její straně vůči mně. Já jen nesnáším, když někdo ubližuje mým nejbližším. Copak je to tak hrozné? Bránit za každou cenu své blízké? Asi jo. Když si toho ani oni sami neváží. Nakonec jsem vypadala já jako totální blbec a svině. To nebyla žárlivost, jen nesnáším ty, kteří chtějí řídit život ostatních. . . mých nejbližších. Nechtěla jsem, aby jim někdo zničil život. Je to fakt tak hrozné?

Ano. Právě kvůli žárlivosti se nechtěla svého plánu vzdát. Před lety se jeden člověk vecpal do její rodiny. Celou ji rozbil. Už nikdy nechtěla vidět její obličej. Už nikdy ji nechtěla slyšet. Holku, která ji dováděla k pláči a depresím. Ničila její naděje. Ubíjela ji a zabila člověka, kterého milovala nejvíc. Vždycky si všichni hned mysleli, že nesnášela holku svého bývalého. Proč si to všichni myslí? Jako by všechny byly omezené a dokázaly truchlit jen nad ztracenou platonickou láskou. O lásku šlo, ale lásku k rodině. Ta pro ni byla důležitější. Proto ji ztráta bolela víc. Proto nesouhlasila s ostatními, že je smrt strašná. Pro ni byla horší duševní smrt. Když věděla, že už nikdy kvůli sobeckým, hloupým důvodům nepromluví s člověkem, který pro ni byl nejdůležitější. Nechtěla kolem něj po zbytek života procházet jako kolem naprosto cizího člověka. Celé roky to tak bylo, nevěnovali si jeden jediný pohled, nepadlo mezi nimi jediné slovo. Zbytečné hádky zavinily ztrátu blízké osoby. To byla duševní smrt. Bolelo by ji míň, kdyby byl opravdu mrtvý, než to, že k sobě začali cítit nenávist jen kvůli jednomu

sobeckému, zlému člověku, který je k tomu dohnal. To je důvod, proč musí zmizet.

Cesta utekla mnohem rychleji, než čekala. Bolestné vzpomínky ji zaměstnaly na celé dvě hodiny. Vlak se neúprosně blížil ke konečné. Hodila knihu zpět do batohu. Bude muset sehnat taxi. Dopravit se na letiště, vyřídit vše potřebné a modlit se, že letadlo nebude mít žádné potíže před startem.

Svezla se do křesla v letištní hale. Znaveně pohupovala nohama. Hodina. Pouhá hodina a bude v letadle. Odpojila se pomocí sluchátek od okolí. Nerušil ji mobil. Jen otravní lidé, kteří ji nejspíš považovali za informační středisko. Jinak si nedokázala vysvětlit, proč za ní během patnácti minut přišlo skoro deset lidí. Ale teď už jí nic rozhodit nemohlo. Letenku už si vyřídila. Už zbývá jen čekat. Najednou – když už měla lístek v ruce – cítila naprostý klid. Od včerejšího večera byla nervózní a nechybělo málo, aby ze svého plánu neustoupila. Teď byla klidná. Byla si najednou vším naprosto jistá.

Konečně seděla v letadle zabořená hluboko do sedadla. Vyhlížela z malého okénka. Vždycky tvrdila, že by do letadla sama nevezla. Ale trmácet se tolik hodin dalším vlakem, pak kdesi přestupovat na trajekt. Letadlo bylo mnohem rychlejší. Za dvě hodiny už bude na místě. Bude sama. Nikoho nebude znát. Nějakým podivným způsobem jí to uklidnilo. Seděla v letadle na cestě k novému začátku. Věděla, že opravdu začne jinak. Všechny vzpomínky zůstávají tady. Už se nechce vracet. Nechce potkávat lidi, kteří jí připomínají něco bolestivého. Rodina i přátelé jí to možná nikdy nezapomenou. Nikdy nepochopí, proč to udělala. Vlastně teď ani nebudou vědět, co s ní je. Nikdy o svých plánech neřekla ani slovo. Nikomu. Chce začít znovu. Je už nejvyšší čas, aby jednou v životě milovala hlavně sama sebe.

Ostrov ztracených (část příběhu)

Kateřina Hlaváčková

Ve tmě se probudíš

Všude je tma. Nic nevidím. Jako v nějaké kobce. V naší zemi Thorin probíhá revoluce už dlouho, ale nikdy mě nenapadlo, že to dojde až takhle daleko. Jsem tu zavřená se svojí rodinou. Slyším, jak vedle mě tiše oddychují ze spánku. Malý bratr a máma. Nejspíš nás sem zavřeli, když jsem společně s davem lidí protestovala na ulici. Je to moje vina. Neměla jsem je do toho zatahovat. Ale nemohla jsem to dál trpět. Když vypustili ty stvůry ven, všechno se změnilo. Jsou to normální vlci s protáhlým čenichem a spleným kožichem, ale jsou zdivočelí. Měli sloužit jenom na odstrašení, ale vymkli se kontrole. Nic je nezastaví. My z vesnice Nathor se jich bojíme, protože u nás je vypouští často. Většinou je ale zase pochyťají a nechají nás na pokoji. Asi se ptáte, proč měli sloužit na odstrašení. To proto, že lidé chtějí své pozemky zpět. Bouří se a vláda je musí nějak zkrotit. Vlastně těm zabedněncům se ani nedá říkat vláda.

Naše pozemky nám vzali a začali je rozprodávat bohatším lidem. Naše země je v dluzích a ti nahoře prostě neví, jak to vyřešit. Tohle bývala krásná země. A teď jsme tady. Zavření někde v cele, bez vody a aspoň malého světýlka. Podívám se na svou rodinu, pořád nerušeně spí, ale to se může brzo změnit a já je odsud musím dostat. Pomalu hmatám kolem sebe, i když se mi to hnusí, protože všude je mokro a smrdí tu plíseň a vydýchaný vzduch. Lezu po čtyřech a doufám, že najdu něco užitečného. Málem zavřísknu, když mě něco chytne za kotník a táhne mě to opačným směrem, než je moje rodina.

Pambuli

„Lio, Lio,“ šeptá někdo. „To jsem já, Gwen!“

Hrkne ve mně. Gwen je moje nejlepší kamarádka a rve mi srdce, že je tu také zavřená.

„Co tady proboha děláš?!“ šeptám zuřivě.

„Napadla jsem ty parchanty, když tě odváděli.“

„Tos neměla,“ odpovídám.

„Já vím, ale budu se ti hodit, vím, kde jsme.“

„A kde?“ ptám se nedočkavě.

„Na ostrově Marmar, chystají se nás odvézt na Pambuli.“

Vzdychám. Toho jsem se bála. Pambuli je další ostrov, kam vozí všechny vzbouřence, co chytí. Je to dočista pustý ostrov a je jen na nás, jak přežijeme.

„Potřebuju odsud dostat bratříčka a mámu.“

„Já vím,“ říká Gwen. Ona rodinu nemá. Je sirotek. Ale moje rodina je jako její.

„Ale jak se odsud dostaneme?“ přemýšlím nahlas. Gwen jen mlčí. Víím, že by mi ráda pomohla, ale ona na tyhle věci moc není. Spíš se vyzná v matematice a přírodě. Chci se kouknout, jestli se má rodina náhodou neprobudila, a tak pomalu lezu směrem k nim.

Když najednou se mi propadne noha někam hluboko a já sebou plácnu na zem. Syčím. Bouchla jsem se do kolena, ve kterém mi teď pulzuje bolest. Ale to přejde. Hlavní je – co to bylo? Zase se pomalu otáčím, protože je tady tma jako v pytli. Hmatám po zemi a narážím na díru. Je dost velká. Trochu do ní kopnu a i v té tmě poznám, že se zvětšila. Výborně. To je přesně to, co jsem potřebovala.

Tunel

Kopám znovu. Gwen šeptá. „Co blbneš?“

„Našla jsem nějakou díru a myslím, že vím, jak ji využít.“ Ještě párkrát kopnu, až je díra tak veliká, že se do ní vejdu. Schoulím se do ní a šátrám kolem sebe. Asi se tu odloupla kachlička a pod ní je udusaná hlína. No, moc luxusní to tady nemají. Začnu hrabat směrem, kde si myslím, že je zeď. Hrabu tak dlouho dokud nemám malý tunýlek pod zemí. Je asi metr dlouhý, ale to stačí na to, abych věděla, že dlažba to vydrží.

„Gwen!“ snažím se nekřičet, ale samou radostí je to těžké.

„Jo?“ odpoví.

„Pojď hrabat, vzbudím mámu.“

„Tak jo,“ říká Gwen a sune se směrem ke mně. Je dost chytrá na to, aby jí došlo, co plánuju.

Chvilku jí trvá, než se ke mně dostane, ale ani se nedivím. Je tu takový smrad, tma a mokro, že je to docela obtížné.

„Díky,“ mumlám a soukám se z díry. Pomalu přelézám k mámě a třesu jí ramenem.

„Mami, mami!“ Mamka zavrčí a otočí se na druhý bok. I když jsme v téhle díře, musím se smát. Tohle dělá odjakživa. Zatřesu s ní pořádně a to už se probouzí a vyděšeně lapá po dechu.

„K-kde to jsme?“

„Na Marmaru,“ snažím se odpovědět co neklidněji.

„To ne,“ děsí se máma.

„Neboj, dostanu vás odsud.“

„Ale já tě tady nenechám!“

„Klid, půjdu s váma,“ uklidňuju ji.

„Už jsem u zdi,“ ozve se najednou Gwen.

„I Gwen?“ upí máma. „A co tam dělá?“

„Hrabeme tunel,“ říkám hrdě.

„Ale je tam zeď!“

„No, tak ji podhrabeme. Gwen, myslíš, že by to šlo?“

„Určitě! Máme štěstí!“ odpovídá Gwen a já i přes tmou vidím, že se usmívá. Dává se znovu do hrabání. Teď se probouzí i bratříček a vyděšeně se ptá, co se stalo. Máma ho hladí po vlasech a tiše mu to vysvětluje. Harry – jak se můj bratr jmenuje – napřed začíná natahovat, ale jak se máma dostane k části s tunelem, uklidní se. Zatím Gwen dokončila tunel a vylezla zpět k nám. „Tak jdeme na to?“ ptá se opatrně.

„Jasně, ale mamka s Harrym půjdou první,“ nesnesla bych, kdyby tady jeden z nich zůstal.

Máma si opatrně sedá a plazí se k místu, kde je tunel. Hned za ní jde můj malý brácha.

„Teď ty Gwen,“ říkám, když jsou oba v tunelu. Gwen je těsně u vstupu do tunelu, takže je v něm hned. Lezu opatrně za nimi. Když vtom slyším, jak se otevírají dveře. Rychle šáhám po hadrech, co se tady všude válí a házím je přes otvor tunelu.

„Lia Greenwoodová! Půjde se mnou!“ ozve se hluboký hlas. Zvedám se a ve světle malinké svíčky, kterou má hlídač v ruce, lítostivě hledím na zakrytý tunel.

Smrt

Hlídač musel být hodně opilý, když si nevšiml, že jsem tam sama. Anebo možná považoval hadry na zemi za moji

rodinu. Neměli by si všimnout, že tam nikdo není. Rozhodně ne, pokud tu bude hlídat ten samý chlap, který mě teď vedl po špinavých točitých schodech nahoru. Možná si toho všimne, až když půjde do cely odnést jídlo. Zajímalo by mě, kam mě to vede, a tak se ho zeptám.

„Pojedete na dovolenou, slečinko!“ zachrochtá a zasměje se bublavým smíchem. Takže jedu na Pambuli. „A co moje rodina?“ odváším se ho zeptat, je tak zpitý, že by si nevšiml, že je v cele nikde neviděl.

„Ti pojedou až po vás.“

Aha. Občas to tak dělají. Oddělí rodiny, protože pak je menší pravděpodobnost, že na sebe na ostrově narazí. Pambuli je opravdu velký ostrov. Když vyjdeme na vršek schodiště, musí se strážný opřít, aby popadl dech. Ušklíbnu se. Kdybych chtěla, klidně bych mu utekla. Ale neriskuju to. Nevím, co mě čeká v další místnosti. Teď jsme v malé předsínce se špinavými stěnami. Hlídač vzdychne a pokračuje dál. Další místnost vypadá skoro jako ta předešlá, jen je o něco větší a čeká tam na mě oblečení, jídlo a nějaká žena.

„Děkuji vám,“ promluví žena.

Strážný jen něco zamručí a odkolébá se zpátky.

„Najez se,“ promlouvá žena, tentokrát na mě. V břicho už mi kručí, a tak jí s radostí poslechnu. Když dojím, prohlédne mě a poté se převléknu. Šaty mi až strašidelně dobře sedí. Žena musí být asi nějaká doktorka, protože má bílý plášť a udělala mi klasickou prohlídku jako u doktora. Chvilí jen tak stojím, ale pak se rozrazí dveře od místnosti, kde jsem ještě nebyla, a objeví se v nich stráž. Obklopí mne a postrkují směrem ven. Další místnost je jen takový průchod. Projdeme jí a vyjdeme ven na čerstvý vzduch.

Venku jsou kolem jenom pole a občas strom. Budova, ve které jsem byla, stojí na kopci. Netuším, kudy se dostane ven moje rodina a kamarádka, ale věřím, že je nikdo nenajde. Kolem je jen pár lidí. A všechna stráž je zrovna u mě. Jdeme po pěšině dolů k přístavu.

Když dorazíme na molo, předá mě stráž chlapům, co jsou na malé loďce zakotvené u břehu a odejdou. Loďka je oprýskaná a na boku má napsáno „Smrt“. Super. Optimistický název.

Chlapi na lodi smrdí skoro stejně jako hlídač, co mě vedl z cely.

„Jen pojď za náma, holčičko. My tě nekousneme!“ hulákají jeden přes druhého. Takový typ lidí opravdu nesnáším. Jen co vkročím na palubu, odvážou loď a odstrčí ji od břehu. Asi se bojí, abych jim neutekla. A kam bych asi utíkala? Jeden z chlapů mě chytne za ruku a vláčí do podpalubí.

„Já jsem Jen,“ představí se.

„Nazdar,“ zamručím. Takovým chlapům nehodlám sdělovat svoje jméno. Ušklíbne se a strčí mě do malého pokojíku. „Užij si to tady!“ řekne a zamkne za mnou dveře. Paráda. Zajímalo by mě, jak dlouho tady budu trčet. Naštěstí je tady voda a něco k zakousnutí. Taky malá postel a polička. Lehnu si do postele a dlouhé hodiny nedělám nic jiného, než že koukám do stropu. Když jsme vyplouvali, bylo ráno. Teď už byl skoro večer. A tak sním jídlo a pítí. Kajuta má i malé okýnko, skrz které vidím, že se schyluje k bouři. Říkám si, že to bude jenom malá přeháňka, ale mýlím se. Za chvíli se bouře rozjede naplno a naši loďku zalévají obrovské vlny. Snažím se nebát se, ale je to těžké. Po chvíli se začnu uklidňovat, když se ale v boku mojí kajuty objeví díra o velikosti pěsti, zalapám po dechu. Tahle loď asi není stavěná zrovna do bouří. Moje kajuta se začíná plnit vodou a já se snažím nepanikařit. Možná má tahle loď přece jen trefné jméno. „Smrt.“

Ostrov

Někdo otvírá dveře a křičí. „Pojď, dělej! Do člunu!“ Jeden z těch opilých chlapů z posádky. No, řekla bych, že ho ta bouře probrala. Aspoň jedna dobrá věc.

„Jasně, jasně,“ mumlám a brodím se k němu skrz stoupající vodu.

„Jak daleko jsme od ostrova?“ ptám se.

„Celkem daleko, ale kolem je spousta drobných ostrůvků, takže máme šanci.“

Máme šanci. Aspoň něco.

Dobrodím se k němu a šplhám po schůdcích nahoru. Vzápětí se přese mě přelije obrovská vlna. Lapám po dechu a cítím na rtech slanou chuť. Fúj. Chlápek mě popohání ke člunu. Všichni už v něm netrpělivě sedí. Jsme poslední. Teda to jsem si aspoň myslela. Když se člun spustí a my narazíme na hladinu, uvidím na palubě ještě jednoho člověka.

„Počkejte! Ještě on!“

„Ale kdepak, on tam zůstává. Chtěl to tak.“ Mně to tak rozhodně nepřišlo. Ten chlap byl zoufalý a vypadalo to, že chce skočit k nám, ale pak si to rozmyslel. Jeden z chlapů se ke mně naklání a šeptá.

„Prostě ho nikdo nemá rád. Naštval nás. A takhle jsme se ho zbavili, no.“

Otřesu se. Proboha. Radši sklapnu, aby mě taky někde nenechali. Co je to za lidi, když někoho nechají takhle napospas smrti (ta ironie)? Mně připadá jako docela milý člověk. Teda aspoň podle vzhledu. Teď to vzdává a otáčí se. Asi jde vymyslet, jak se zachránit.

Otáčím se od něj, ale vzápětí mi do očí šplíchne mořská voda. Sakra! Hrozně to pálí, ale než stačím oči otevřít, prudce to s námi smýkne a já letím přes okraj člunu. Prudce do něčeho hlavou narazím a ztratím se v temnotě.

Když se znovu probouzím, ležím na bílé pískové pláži. Všude je klid a modrá obloha. Moře se uklidnilo. Díky bohu. Asi jsem spadla na něco tvrdého a uhodila se do hlavy. Zároveň jsem ale musela na něčem ležet, jinak bych se utopila. Rozhlédnu se kolem. Nic. Ani žádné trosky, harampádí, věci, co vyplavilo moře. Nic. V hrdle mě zaštipá. Mám žízeň. Velkou žízeň. Najednou na mě padá stín. Nějaký člověk. Jak jsem si ho mohla nevšimnout? Co když jsem na Pambuli a ten člověk mi chce ublížit?

„Klid,“ pronese tichým hlasem. „My ti neublížíme.“ Až teď vidím, že je jich tu víc. Asi dvacet. Schovávají se za stromy a keři, které rostou nedaleko pláže. Nejsou mí nepřátelé.

„Kde to jsem?“

„Tenhle ostrov nemá jméno. Je to ostrov ztracených. Těch, co vyplavilo moře. Jsou tady lidé, co prožili hrozně věci anebo se tu skrývají před okolním světem. Slyšeli jsme, že na Thorinu to nevypadá dobře.“

„To ne,“ přisvědčím.

„Hm. Určité máš žízeň, že? Pojď se mnou, postaráme se o tebe. Jmenuji se Maria.“

„Ano, žízeň mám. Děkuji, já se jmenuji Lia.“

„Dobře Lio, tak pojď.“ Vede mě dál kolem stromů a lidí stojících kolem. Po vyšlapané pěšince, mírně do kopce a kolem malé skalky. Za skalkou, která vypadala naprosto normálně, se ale rozprostírá obrovská vesnice. Je pěkně schovaná. Je tady kolem patnácti chalup, dobytek a kolem vesnice protéká

řeka. Nad vesnicí se táhnou mostky, schůdky, liány a různé houpačky. Usměju se. Je to tu krásné. Maria mě zavede do jedné z nejbližších chatek a nabídne mi jídlo a pití. Potom mi daruje i oblečení a ukáže mi místo, kde budu spát. Když se uvelebím, přijde za mnou nějaký muž.

„Ahoj Lio. Já jsem Tish. Jsem tady vůdce. Potřebuju se tě na něco zeptat.“ Ptá se mě, odkud jsem přišla, kdo jsem a jestli tady chci zůstat.

„Chci. Moc bych tady chtěla zůstat.“

„Dobře, pak jsi tady vítaná,“ usměje se Tish a odejde. Lehnu si na malou postýlku ze slámy a listů. Mám svoji chatku. Najednou do ní vstupuje někdo další. To mám velkou návštěvnost, pomyslím si.

„Myslel jsem si, že seš to ty!“ Zvednu hlavu a překvapeně zjistím, že se dívám do tváře toho mladíka, co zůstal na lodi.

„Ty jsi přežil!“ vyjeknu. Musel se sem dostat dřív než já.

„Ano, když jsem slyšel, že je tu někdo nový a že je to žena, myslel jsem si, že bys to třeba mohla být ty. Jsem rád, že se ti nic nestalo.“

„Nápodobně,“ usměju se.

„Nechceš se tu jít porozhlédnout? Já jsem tu sice jenom chvíli, ale už to tu trochu znám.“

„Jo, dobře, díky,“ dostanu ze sebe. Je hezký. Vycházím s ním ven a znovu musím obdivovat krásu vesnice. Jsem teď daleko od rodiny a Gwen a rve mi to srdce. Ale nebojím se o ně. Určitě jsou v bezpečí. Poradí si. A jednou se vrátím. Nebo si mě najdou oni. Ale teď jsem tu. S ním. Je okouzující. Ach, teď mi dochází, že vlastně ani nevím, jak se jmenuje. Na tom nesejde. Hlavní je to, že je tu. Se mnou.

Zpátky časem

Tereza Hlaváčková

Konečně konec školy! Po deseti měsících mučení konečně svoboda. Rozloučím se s Kate a vyrazím směrem k parku. Svou obvyklou cestou domů. Dnes se měla v parku odhalit nová socha. Teda ne nová, jen obnovená. Dřív tu stála, ale za války ji lidé poničili a socha byla schována na radnici. Teď ji ale opravili a odhalení probíhalo dnes, zrovna když jsme seděli ve škole. Začala jsem ji vyhlížet a za chvíli jsem ji uviděla. Nemohla jsem ji pořádně rozeznat. Byla moc daleko, nebo aspoň pro mě. Potřebovala jsem brýle. Ale už dlouhou dobu se mi daří vyhýbat se optice.

Pošla jsem ještě trochu blíž. Najednou jsem sochu uviděla. Hleděla na mě žena v šatech z doby antiky a na rameni měla položený džbán, který si rukama přidržovala. Přišla mi povědomá a to mě udivilo ze všeho nejvíc. Věděla jsem, že jsem ji nikdy před tím neviděla. A pak se kolem mě všechno rozostřilo a mě zahalila mlha. Zavřela jsem oči.

Když jsem je znovu otevřela, uviděla jsem opět sochu, ale na jiném místě. Stála jsem na jakémsi náměstí a kamenná žena byla zasazena do kašny spolu s dalšími sochami. Než jsem si je stačila všechny prohlédnout, někdo mě donutil se otočit.

Spatřila jsem ženu. Kaštanově hnědé vlasy měla svázané do drdolu a na sobě měla světle zelené šaty, které se nosily někdy na začátku devatenáctého století.

„Co tady proboha děláš? Hledala jsem tě snad všude.“ Než jsem jí stačila odpovědět, už mě táhla pryč od kašny a ani mi nedovolila se otočit. Prošly jsme kolem pár obchodů a v odraze výloh jsem si všimla, že mám šaty podobného střihu jako ta žena, která mě urputně vláčela za sebou. Vybavilo se mi, že podobné šaty měla Keira Knightley ve filmu Pýcha a předsudek.

Kde to jsem? Honilo se mi hlavou, když mě neznámá žena posadila do kočáru a ten se s námi rozjel neznámo kam.

Dorazily jsme na jiné náměstí, kde jsme zastavily u domu, který jsem nepoznávala a přesto jsem si cestou všimla, že jsem pořád ve svém rodném městě, připadalo mi ale podivně cizí. Snažila jsem se té cizince něco říct, ale všechny mé chabě

pokusy vysvětlit jí, že to musí být omyl, odbyla větou: „Žádné řeči! Už tak jdeme pozdě.“ Nevěděla jsem kam, ale na to jsem se jí raději neptala. Už tak vypadala dost našťavaně.

Nakonec se ukázalo, že jdeme na ples. Ano. Opravdu na ples. Ale vůbec to nevypadalo, jako že jdeme pozdě, protože neustále někdo vcházel nebo vycházel z domu. Rozhlédla jsem se kolem. Interiér domu byl krásný, až se mi tajil dech.

„No tak pojď, musíš se s ním už konečně potkat.“ Chtěla jsem se zeptat, s kým se to musím potkat, ale to už mě zase kamsi vláčela. Cestou jsem vrážela do lidí, které jsem neznala, ale oni mě asi ano, protože na moje omluvy odpovídali stylem: „Ale to nic slečno Margaret.“ Slečno Margaret? Co je to za hloupost? Margaret mi říká jen moje babička a ta není úplně v pořádku.

„Pospěš si,“ pobízela mě moje společnice neustále. Nakonec jsme přece jenom zastavily a žena vedle mě si s úlevou povzdychla. „Počkej tady,“ přikázala mi. „Přivedu ho.“ Nedala mi ani šanci na něco se zeptat a byla pryč. Za chvíli se objevila a někoho měla vedle sebe.

Byl to muž. Nebo spíš kluk. Mohl být jen o jeden nebo o dva roky starší než já. Měl uhlově černé vlasy a zelené oči. Byl mi hrozně povědomý, ale i přes to jsem věděla, že jsem ho nikdy před tím neviděla. Nestihla jsem ani nic říct a už se kolem mě zase začala stahovat mlha a všechno se rozplynulo.

Tentokrát jsem nezavřela oči, takže jsem mohla pozorovat, jak se mlha kolem mne rozplývá. Jakmile jsem zase viděla dobře, zjistila jsem, že stojím za zavřenými dveřmi a ruku mám položenou na klice. Ozvalo se netrpělivé zaklepání. Pomalu jsem zmáčkla kliku a otevřela jsem.

Za dveřmi stál asi čtyřicetiletý zarostlý muž s prasečími očky, které se na mě podezřívavě koukaly. Hned za ním stál ten mladík, kterého jsem před chvílí viděla na plese. Vedle něho stála jakási žena, která mi stejně jako on byla povědomá, ale i přes to, že jsem čekala další mlhu, se nic nestalo.

„Margaret Anne Jenkinsonová, dnes jste byla obviněna z čarodějnictví,“ řekl ten vousáč a přejel mě pohledem. Pak kývl na černovlasého kluka, ten mě silně chytil za paži a vyvedl mě na ulici. Až teď jsem si uvědomila, že se už setmělo. Žena, která před tím stála vedle toho mladíka, se tvářila spokojeně, jako by právě vyhrála loterii.

„Prohledám ti dům,“ prohlásil vousáč. „Ty ji zatím pohlí-

dej,“ kývl směrem ke klukovi. Ten mi zaryl nehty do kůže, na znamení toho, že mě rozhodně nepustí. „A vy můžete jít,“ poznamenal směrem k ženě. Ta se neochotně vydala pryč. Vousáč zmizel v domě, ale před tím mě ještě jednou naštvané přejel pohledem.

Když muž odešel, ucítila jsem, jak mě ten kluk pouští. Rychle jsem se otočila, abych mu viděla do tváře a tázavě jsem se na něj podívala.

„Na co čekáš?“ Zeptal se. „Běž!“

„A ... a ... ale proč mi pomáháš?“ Podařilo se mi vykoktat. „Neznáš mě a. . .“

„Neznám?“ Přerušil mě. „Vzal jsem si tvoji sestru! Zdrtilo by ji, kdyby se doslechla, že tě zatkli, ale teď už běž!“

„Kam?“ Zeptala jsem se nechápavě.

„Kamkoliv, ale co nejdál odsud,“ odpověděl a popostrkoval mě od domu.

„Budeš z toho mít průšvih,“ namítla jsem ještě.

„To je jedno. Běž!“ Zopakoval znovu. Rozběhla jsem se opačným směrem, než jakým se vydala ta žena. Po několika minutách běhu mě začalo píchat v boku, ale běžela jsem dál, až jsem se dostala na kraj vesnice. Tam jsem na chvíli zastavila, ohlédla jsem se zpátky a pak se dala znovu do běhu. Běžela jsem dlouho, až jsem vesnici měla daleko za zády. Po délu cesty bylo nakupené seno, tak jsem se za něj schovala pro případ, že by někdo jel kolem.

Oddechovala jsem a snažila si srovnat myšlenky v hlavě. Nevím jak, ale asi jsem se dostala do minulosti. Poprvé jsem se přemístila tak na začátek 19. století, to jsem věděla díky tomu, že Kate milovala historické filmy a to obzvlášť ty, které byly natočené podle románů Jane Austenové. Jenže kde jsem teď? No tak, co nám říkali v dějepise? Ptám se sama sebe. Očividně jsem se dostala do doby, kdy se pořádaly hony na čarodějnice. Takže tak 14.–16. století. Hmm. . . to je zajímavé, ale jak se proboha dostanu zpátky do roku 2013?

Nějaký zvuk mě vytrhne z přemýšlení. Pořádně se zaposlouchám, ale nic neslyším. Vždyť se ale před chvílkou něco ozvalo. Poslouchám dál. Pak to uslyším znovu: zní to jako ... kočár! Opatrně vykuknu zpoza sena. Po cestě sem míří kočár, nebo spíš jen nějaký vozík s vraníkem v čele. Dolehne ke mně pach zkaženého jídla. Za pár vteřin už vidím, kdo jede na povozu. Je to holohlavý a usměvavý stařík.

Zase mě pohlcuje mlha. Stačím si ještě povzdechnout a už nevidím vůbec nic.

Když se mi daří znovu zaostřit, zjišťuji, že stojím před vesničkou. Vůbec ale nevypadá jako ta předchozí, spíš jako by ji obývali indiáni. Místo domů jsou tu stany a mezerami mezi nimi vidím oranžovou záři. Oheň.

Můj odhad ohledně indiánů, jak se zdá, byl naprosto správný. První člověk, kterého potkám, když procházím mezi stany, je žena s dítětem. Žena má na sobě krátkou sukni a tričko nad pupík. Obojí je z kůže a na krku má asi tucet náhrdelníků. Usměje se a kývne mým směrem, jako by mě znala. Usměju se jak na ni, tak na dítě, které mi můj úsměv oplátí.

U ohně sedí jen jeden muž, který se na mě podívá a prohlásí: „Čeká tě támhle,“ kývne směrem k jednomu ze stanů. Poděkuju a vydám se ke stanu. Nesměle vstoupím dovnitř.

Zády ke mně sedí holohlavý muž. Dojde mi, že to je ten, kterého jsem viděla na cestě, když jsem vykukovala zpoza sena.

„Nestyď se, pojd' si ke mně sednout,“ osloví mě neznámý. Poslechnu ho. Chystám se promluvit, ale předběhne mě. „Nemusíš nic říkat, vím, co tě trápí.“

„A dokážete mi pomoci?“ Vypadne ze mě. „Chtěla bych se vrátit domů.“

„To samozřejmě můžeš. Stačí se štípnout,“ prozradí mi. Štípnout se? „Chcete říct, že se mi to jen zdá?“ ptám se.

„Ne, ale kdoví? Třeba opravdu jenom sníš,“ prohlásí, ale dál už mlčí. Sedíme takhle několik minut, až to nevydržím a oslovím ho: „Pane, já nechci být nezdvořilá, ale mohl byste mi pomoci? Prosím,“ dodám.

„Oh... Samozřejmě. Omlouvám se, trochu jsem se zasnul,“ řekne a z krku si odepne přívěsek. Je na něm žena, která drží džbán. Skoro jako by se ta socha z parku smrskla, napadne mě. Dává mi ho kolem krku a říká: „Teď stačí, když zavřeš oči a štípaneš se, potom se probudíš.“

„Takže se mi to doopravdy zdá,“ ptám se znovu, ale on neodpovídá, jenom se na mě usměje a naznačí mi, že můžu začít.

Naposledy se rozhlédnu po stanu a podívám se na staříka. Ten se pořád usmívá od ucha k uchu. Zavřu oči. Nadechnu se. A štípnu se do ruky. Cítím, jak padám a pak jen cítím teplo a letní vzduch. Víím, že ležím na zádech. Otevřu oči a rozhlédnu

se po dobře známém parku.

Když jsem se podívala na sochu, nic se nestalo, takže jsem došla k závěru, že se mi to opravdu jenom zdálo. Dojdu domů, ale nikdo tam není. Rodiče jsou asi v práci a sestra šla nejspíš slavit s kamarády. Jdu se opláchnout do koupelny. Když zvedám obličej od umyvadla, zarazím se. V zrcadle vidím svůj odraz. Vypadám stejně jako ráno, jen jedna věc je jiná. Na krku mi visí provázek s přívěskem v podobě ženy, která na ramenou třímá džbán.

S láskou

Iveta Žáková

... s láskou to není vždycky jednoduché

Jsem na sevřené hrudi nemluvnat tísnicí noční můra,
Jsem nejdražším vínem z okapů politá partitura,
Mám špičatým drátem od plotu zrezavělé oko,
Mám nohy i ruce vkované v studený škrtící okov,
Jsem poslední přání na uzlech prohnílé oprátky,
Jsem ztracená bludička z tragicky laděné pohádky,
Mám zvrácený pohled a zkažený dech,
Jsem tvoje marnost. Jsem tvůj hněv.

Vím, kdo zhasíná necudné žárovky na konci tunelů,
Vím, co otírá zmaštěné sekrety cigaretových popelů,
Znám ze zatuchlých výklenků čnějící ztupělé hroty,
Znám v blátivých kalužích vyhřezlé zhašené knoty,
Vím, kam se ukládá sestřička naděje ke spánku,
Vím, co se ukrývá pod kůží něžného volánku,
Znám všechny tvé touhy a zastřená slova,
Jsem tvoje nenávist. Jsem tvoje zloba.

Jdu přes bezzubé výhonky trčící z páchnoucích stok,
Jdu přes mrtvolý nedbale a mám lehký krok,
Dám jeho prodanou duši i za ránu pěstí,
Dám kradený poplatek pro jámy na pohřbu štěstí,
Jdu po slepených pačesech plačících veselých vdov,
Jdu po dřavém sametu kryjícím změkčilý kov,
Dám na sebe, jsem nicota, jsem prohraná sázka,
Jsem tvoje beznaděj a sten. Jsem tvoje láska.

S láskou

Iveta Žáková

Řekla jsem ti, odejdi, a ty jsi přišel blíž.

Řekla jsem ti, otoč se, a ty ses na mě díval,
Řekla jsem ti, neruš, a tys mě rozechvíval.
Řekla jsem si, zapomeň, a ty ses do paměti mé vtisknul,
Řekla jsem ti, pusť, a tys silněji mě stisknul.
Řekla jsem ti, nesahej, a tys ve vlasech mě vískal,
Řekla jsem, ať nemiluješ, a ty láskou sis mě získal.
A tak ses objevil a já tě objevila,
A když jsi to dovolil, já se podvolila.
Řekl jsi, ať dotknu se, a já se dotýkala,
Řekl jsi, ať miluji, a já tě milovala.
A když řekl jsi, že máme dost, já víc chtěla mít,
Když řekl jsi, že umřeme, já ještě chtěla žít.
Teď když ti řeknu, vyplač se, slzu neuroníš,
Když tě žádám o úsměv, zamračen se skloníš.
Když ti říkám, pohlad' mě, jen mě udeříš,
Když ti říkám, důvěřuj, už mi nevěříš.
Když ti říkám, poslouvej, má slova nevnímáš,
Když zatoužím po objetí, jenom uhýbáš.

Tenkrát jsem řekla, odejdi, a ty jsi přišel blíž.
Až teď řeknu, neodcházej, už se nevrátíš.

Omluva

Vendula Kourková

Odpusť mi ta prudká slova,
ale řeknu Ti je znova.
Je mi k pláči, což je k smíchu
a chce se mi křičet v tichu.

Ovládl jsi moje sny
a rozjasnil všední dny.
Pak jsi potkal jinou dámu.
Jsem jen další ze seznamu.

To já si Tě vysnila.
Tvá slova však ranila
mé city – hrdost především.
Tak věz, že já se nedělím!

Vášní cloumán, touhou vlečen,
sbíráš slzy hloupých slečen.
Odpusť mi ta prudká slova.
Opakuji zas a znova.

Je mi k pláči, což je k zlosti.
Říkám „odpusť“ bez lítosti.

Životní láska

Karolína Šimková, Adéla Bulantová

Z kočárků ven se koukáme,
smutně na sebe máváme.
Ve školce postýlky vedle sebe,
při obědě sedím vedle tebe.

A ve školní lavici
vedle sebe sedící.
Pubertáci už jsou z nás,
jakej to mám probůh hlas?!

Přijímačky jsou za námi,
středoškoláky jsme vítáni.
Konečně nám je osmnáct,
nemusíme si zákazy klást.

Rande si po škole domluvíme,
rodičům náš rozchod vymluvíme.
Promiň už musím jít,
problém - chovám k tobě zvláštní cit.

Bazén, dům už spolu máme,
jak dál se teď zachováme?
Svatba! To je dobrý nápad,
pusu ti teď budu dávat.

Děti budeme spolu mít,
hezky budeme si žít!
Děti nám už vyrostly,
kmeny se nám rozrostly.

Jako babička a dědeček,
dáme vnukům dáreček.
Vlasy máme oba šedé,
kočička nám k radosti přede.

V nemocnici spolu ležíme,
zjišťujeme, jak si sebe vážíme.
A když budem umírat,
budeme se objímat.

V hrobečku spolu ruka v ruce,
už nepustím tě, nikdy více!
Životní láska - to není jen tak,
na obloze se objevil náš srdíčkový mrak.

Láska – mocný čaroděj,
budu s tebou, děj se, co děj!

Konkrétní anonymita

Poeta Šalamounovi

Jak jsi krásná, přítelkyně moje,
jak jsi krásná, oči tvé jsou holubice.

Jak jsi milá, přítelkyně moje,
jak jsi milá, tvůj dotek léčí.

Jak jsi něžná, přítelkyně moje,
jak jsi něžná, srdce tvé hřeje.

Jak jsi moudrá, přítelkyně moje,
jak jsi moudrá, tvá slova přináší radost.

Jak jsi vzácná, přítelkyně moje,
jak jsi vzácná, když srdce po tobě touží.

Jak jsi blízká, přítelkyně moje,
jak jsi blízká, když sluch tvůj rozumí.

Jak jsi vroucí, přítelkyně moje,
jak jsi vroucí, tvůj dech mě rozechvívá.

ISBN 978-80-260-4612-7

9 788026 046127 >